

A családomnak:

*Szeretettel Neked, az elmúlt 30 év
boldogságáért, és azért, mert hála Neked,
minden évben időt tölthetek ott, ahol igazán
otthon vagyok. És szeretettel Nektek, amiért
minket választottatok.*

Kedves Olvasó!

Szeretném Neked megköszönni, hogy bizalmat szavaztál ennek a regénynek, és időt szánsz a szereplőim megismerésére. Remélem, hogy a történet sorai között eltöltött percek számodra is olyan örömet okoznak majd, mint nekem az írás minden egyes pillanata.

A történetben előforduló görög nevek és kifejezések a magyar nyelv görögtől eltérő betűkészlete miatt fonetikusán szerepelnek.

Előszó

Még a lélegzete is elakadt egy pillanatra, pedig igencsak kifulladt mire felért a hegytetőre. A kristálytisza Bear Lake felszínén visszatükröződött a hatalmas, hófödte hegycsúcs, melynek tövében szorosán egymásba kapaszkodva álltak őrt az óriásira nőtt bozontos fenyők. Egy pillanatra eltűnődött, vajon látott-e már életében ilyen szépet. Sehol egy ember alkotta tárgy, vagy egy oda nem illő hang. A békés csendet csak Márk még valamivel távolabbról hallatszódó, de egyre erősödő zihálása törte meg. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy ha még gyorsabban szedte volna a lábait, egy picivel tovább élvezhette volna a természet e tökéletesen megkomponált pillanatát, ám mielőtt tovább szöhetne volna a gondolatait, Márk illatát hozta magával a szél, amit a következő pillanatban karjainak puha ölelése követett. Szerette ezt az illatot. A férfi friss, sportos illatát.

– Bárcsak tudnék festeni! – dőlt neki élvezettel a mellkasának, miközben nagyot sóhajtvá folytatta: – Soha nem akarom elfelejteni ezt a csodát!

– Akkor írd bele a következő regényedbe.

– Igen, tuti, hogy Love története Coloradóban folytatódik majd.

Miközben a tekintetét még mindig nem bírta levenni a hegyről, a teste figyelmeztette, hogy ideje

lenne mihamarabb visszaindulni. A hűvös levegő bekúszott a mellénye alá, amitől megborzongott. Bár a nap még magasan járt, tudta, hogy ebben a magasságban hamarabb lenyugszik majd. Márk szorosabban ölelte, ami jólesően védte a hátát a feltámadó szélről. Éppen arra gondolt, hogy ad még maguknak egy percet ebben a háborítatlan élményben, mikor Márk hirtelen elengedte és szentségelni kezdett.

– A fenébe, ezt nem hiszem el, már megint! Egy zsepit! Adj gyorsan egy zsepit! – mindkét kezét az orrához kapta, miközben hátrált egy lépést.

Zsófi kapkodva kutatott a hátizsákjában, majd miután megtalálta a csomag zsebkendő maradványát, igyekezett a férfi segítségére sietni. Márk teátrális mozdulatok kíséretében egyre csak káromkodott, majd figyelmetlenségéből megbotlott egy kiálló gyökérdarabban, és a földre zuhant. Olyan képtelen volt a helyzet, amely egy pillanat tört része alatt fordult idilliből komikusba, hogy a lányból minden erőfeszítése ellenére hangos nevetés tört ki.

Miközben próbált úrrá lenni a nyilvánvaló jókedvén, sietve Márk mellé guggolt és odanyújtotta neki a kihajtogatott papírzsebkendőt. Úgy tűnt, a férfi nem találta olyan viccesnek ezt a helyzetet, sértődötten kapott a zsebkendő után, majd amikor észrevette, hogy ezúttal nem is vérzik az orra, ráeszmélt, milyen abszurd az egész szituáció, amin ő is nevetni kezdett, és hátradőlve elterült a friss, tava-

szi fűben. Zsófi – még mindig mosolyogva – odamászott mellé. Márk magára húzta, kisimított egy tincset a lány homlokából, és próbált nagyon komoly arcot vágni.

– Ugye tudod, hogy ez bosszúért kiált?

– Csak nem?

– De bizony! Ezért meg kell fizetned!

– Alig várom – hajolt közelebb a férfihoz sóvárgó pillantással. Beletúrt a rövidre nyírt, gesztenyeszínű hajába és hosszan nézett sötétbarna szemeibe. Odavolt íves szemöldökeiért, melyek kissé szigorú tekintetet kölcsönöztek fiatal arcának. Miközben megcsókolta, érezte a nyakán Márk ujjainak simogató érintését. A csípős levegő dacára, testét szinte azonnal forróság járta át. A vére sebesen kezdett száguldozni az ereiben, szétnyíló ajkait mély sóhaj hagyta el. A férfi is egyre hevesebben lélegzett, ujjával mélyen szántott Zsófi hosszú tincseibe. Hirtelen fokozatosan erősödő hangok szűrődtek feléjük, ami visszarántotta őket a jelenbe. Zsófi felült, Márk pedig talpra szökkent és felsegítette a lányt is, aztán hangosan visszaköszöntek a mellettük elhaladó, idősödő kirándulócsoporthoz. Pár percig még gyönyörködtek a tájban, majd készítettek néhány képet, mielőtt elindultak volna visszafelé.

1. fejezet

Estes Park igazi kis békés, hegyi város volt. A település az állam fővárosától mintegy két óra autóútra, a Sziklás-hegység lábánál terült el kicsit még álmosan a hosszú, zord tél után. Míg április vége lévén Denverben már igazi tavaszi időjárásban volt részük, a nemzeti park magasságában még nem küszökött fel a hőmérő higanyszála 15 fok fölé, így estefelé korábban érkezett meg a hűvös levegő, mint a nagyvárosban. Ám mivel az állam egy egész mérfölddel a tengerszint felett helyezkedett el, ittlétük ideje alatt órák hosszat tartó, szinte zavartalan, vakító napsütésben volt részük.

Zsófi imádta az út minden percét. Mialatt Márk az étterem előtt telefonált, ő a forró kávéját kortyolgatva itta magába az ablakon át elé táruló látványt: a város festői főutcáján egymást érték az apró üzletek. Westernbolt, síkölcsönző, karácsonyi díszeket áruló üzlet, valamint éttermek és bájos kávézók egész sora csalogatta a megpihenni vágyó turistákat. A színes épületek háttérben pedig jelentőségteljesen magasodtak a Sziklás-hegység grandiózus, hófehér csúcsai, mintha csak a világtól akarnák megóvni a helyieket. A másik oldalon, a parkoló közelében, békésen sétálgatott egy-egy vapiti – a világ egyik legnagyobb testű szarvasféléje – a budai utcák

galambjaihoz és kutyáihoz szokott szem számára még rendhagyóbbá téve a tájat.

Márk fel-alá sétált, miközben beszélt. A férfi látván Zsófinak eszébe jutott az az este, amikor azt kérte tőle: csomagolja össze az összes túrázós ruháját és kérje meg a szüleit, hogy a következő héttől vigyázzanak Blökre. Mindezt olyan könnyedséggel tette, mintha csak azt mondta volna, ugorjanak le egy sütire a Puffancsba. Zsófi izgatott, kérdő tekintetere a szája sarkában meghúzódó hamiskás mosoly volt a válasz. Ez a mosoly mindig hamar levette a lábáról. Ugyan még csak néhány hónapja voltak együtt, de Márk már számtalan alkalommal lepte meg őt. Ez alkalommal a lány csak a beutazási engedély igénylésekor szembesült a nagyvonalú születésnap ajándékkal.

Az előző hónapban egy cikk miatt már járt az Egyesült Államokban, így a vízuma még érvényes volt. Márk titokban magának is elintézte az utazáshoz szükséges papírokat és megvette a jegyeket. Kilenc nappal ezelőtt érkeztek, Las Vegasban töltöttek két napot, utána pedig sorra látogatták Californiát, majd Nevada, Utah, végül Colorado nemzeti parkjait. A Bryce kanyon ég felé törő csúcsos sziklái bámulatosak voltak, az Arches tökéletes boltívei lenyűgözték őket, az Antelope kanyon természetfelettné tűnő meredek sziklafalai pedig, ahová mindig úgy tör magának utat a déli napsugár, mintha aranyszínű csillám szállna alá, varázslatosnak tűn-

tek.

A Monument Valley jellegzetes sziklaegyütteseinek és a Grand Canyon lélegzetelállító mélysége beitták magukat a lány lelkébe, megszilárdítva benne azt az elhatározást, hogy később még vissza kell majd térnie Amerika nyugati partjára. Úgy volt, hogy lemenni a Grand Canyon aljába is, és ott töltenek egy éjszakát, ahogyan a túrázók általában teszik, de Márk nagyon nehezen viselte már a tengerszint feletti magasságot is, két napja szinte megállás nélkül fájt a feje, és többször eleredt az orra vére, hiába ivott jóval több folyadékot, mint máskor. Mindazonáltal hősiesen rózta a hegyeket a lány oldalán.

Zsófit már az is nagyon meglepte, hogy repülőre szálltak, hiszen a férfi rettegett a repüléstől, és ez ráadásul egy igen hosszú utazás volt, a lány mégis biztos volt abban, hogy a fizikai kihívások ellenére nem csak az ő számára lesz felejthetetlen ez az utazás. Rengeteget nevettek, és éjszakába nyúlóan beszélgettek mindenféléről. Szeretkeztek szállodákban, motelekben, a bérelt autóban, sőt még California tengerpartjának egy eldugott kis öblében is. A rengeteg program ellenére mindig találtak időt egymásra, kihasználták minden percet arra, hogy a legtöbbet hozzák ki az útból.

– Tölthetek még egy kis kávé? – lépett az asztalukhoz a fiatal pincérlány.

– Nem, köszönöm, inkább egy almáspitét szeretnék – nem értette, hogy hívhatják egyáltalán kávé-

nak azt a gyenge, hosszú löttyöt, amit számtalanszor töltenek újra. Hátradólt a kényelmes, báránybőrrel borított székből, és amíg a süteményre várt, küldött egy képet magukról Vikinek Viberen a következő üzenettel:

„Alig várom az estét! Irtó szexi a túrázós gatyájában!” „Te fehérmájú nőstény! Kapd el a frakkját, semmi kegyelem!” jött a válasz, amin Zsófi hangoosan felnevetett.

Később sétáltak még egyet a városkában, benéztek a legtöbb üzletbe, vásároltak néhány ajándékot Zsófi szüleinek és Márk családjának is. Betértek a helyi cukorkaboltba is karamellába mártott almáért, majd leegyeztették az egyik lovardával a másnap reggeli lovas túrát. Végül átsétáltak a kis patakot átívelő hídon a parkolóba, és alig öt perc kocsi-kázás után meg is érkeztek a szálláshelyükre. A Rocky Mountainról csörgedező patak nemcsak a várost szelte át, de az autóutat is annak mentén építették meg, így az út szélén álló rönkfa házikójukhoz megérkezve annak halk zubogása kísérte őket. Estére már meglehetősen hideg lett, de nem akartak még bent ragadni az apartmanban, így a teraszon üldögélve, plédbe takarózva nézegették a csillagokat egy üveg pezsgővel az asztalon. Márk egyszer csak eltűnt és pár perc múlva egy tortával tért vissza.

– Ne felejts el kívánni valamit!

Zsófi újra megállapította magában, hogy milyen

jól passzolnak egymáshoz, így magában azt kívánta, maradjon minden úgy, ahogy van, aztán nagy levegőt vett, hogy mind a 27 gyertyát el tudja fújni egyszerre. Egymás után aludtak ki a kis lángok, ám az utolsóval meggyűlt a baja. Hiába fújta el többször is egymás után, az mindig újragyulladt.

– Nem bírsz vele? – mosolygott Márk szemtelenül.

– Magammal nem bírok! – válaszolta Zsófi, majd felállt, kacéran Márkra nézett és a tortával a kezében elindult az ajtó felé. Márk jóleső borzongást érzett a gyomrában, és azonnal a lány nyomába eredt.

***

A hazafelé úton Márk furán viselkedett. Feszültnek tűnt, amit Zsófi eleinte a repülés számlájára írt. Bár sokáig hallgatott, látszott rajta, hogy valami jár a fejében.

– Nyugi, nincs gáz! Próbáld meg aludni egy kicsit.

– Nem vagyok álmos.

– Akkor? Mit szólnál, ha... Szívesen elterelem a figyelmedet, ha van kedved hozzá – kacsintott és megsimogatta Márk combját.

– Mondd csak, jól érezted magad?

– Viccelsz? Életem legszuperebb utazása volt!

– Örülök. Én is imádtam. Rossz lesz visszatérni a hétköznapiakba.

– Hát, az élet megy tovább.

– Ne is mondd! Hétfőn kezdődik az új projekt.

Alig foglak látni.

– Máris hiányzol!

– Talán átgondolhatnánk a hétvégéket. Hétköznapokon sokáig bent leszek.

– De szívem, pénteken mindig nálam alszol.

– Rendeltem egy digitális képkeretet anyámnak anyák napjára – váltott témát a férfi megint azzal a fura arckifejezéssel, amit Zsófi nem tudott mire vélni.

– Hú, de jó, hogy monddod! Nekem is be kell szereznem addig valami parfümöt.

– Szerintem anyukád is jobban örülne egy olyan képkeretnek.

– A parfüm minden nőnek bejön. Mindig.

– Hiányzol nekik! Mostanában egyfolytában bulizol, sokszor feléjük sem nézel.

– Jézusom, ne kezd már te is! – forgatta a szemét a lány.

– Vedd úgy, hogy meg sem szólaltam – sóhajtott feszülten, aztán behunyta a szemét.

– Ó Márk, ne csináld már! – most már Zsófi hangja is megváltozott. Kissé ingerültnek hangzott.

– Felejtsd el. Tényleg.

– Apám és anyám nagyon is jól elvannak egymás társaságában. Tök mindegy nekik, ha eltelik akár egy egész hétvége anélkül, hogy látnának.

– Te vagy az egyetlen gyerekük. Hogy lenne mind-egy?

– Oké, nézd, sajnálom, hogy ebben nem értünk

egyed. De akkor majd veszek egy digitális képkeretet.

– Miattam ne tedd!

– Most megint mi rosszat mondtam? – háborodott fel Zsófi, amikor Márk újra lehunyta a szemét.

– Apádat nemrég műtötték. Szerintem igenis örülnének, ha több időt töltenél velük.

– Igazad van – Zsófi hangja megenyhült. Odasimult a férfihoz és gyengéden szájon csókolta.

A következő két órában mindketten aludtak. Amikor felébredtek, Márk mosolyogva nézett a lányra.

– Van itt még neked valami.

Zsófi fészkelődni kezdett, izgatottan várta, mit fog kapni. Ekkor Márk elővett egy apró, fehér dobozt a zsebéből.

– Jézusom, ugye nem?

Rémült arckifejezése láttán Márk nagyon jól szórakozott, így várt pár Zsófi számára örökkévalóság-nak tűnő másodpercet, mielőtt folytatta volna:

– Ne parázz, eszemben sincs megkérni a kezéd! Nyisd ki nyugodtan! – mosolygott kajánul.

A lány megkönnyebbülve vette le a dobozka tetejét, és kíváncsian várta, mit talál benne.

– Ez meg mi? – nézett értetlenül.

– Egy kulcs a lakásomhoz.

– Oké... és ez mit jelent?

– Szeretnék több időt tölteni veled.

– Szuper! De ehhez nem kell, hogy kulcsom le-

gyen hozzád.

– Nem kell, de talán nem is olyan nagy baj, ha van, nem igaz?

– Azt hittem ezt már megbeszéltük – Zsófi igyekezett nyugodtnak tűnni, miközben visszacsukta a doboz tetejét. Márk zavartan tette vissza a zsebébe.

– Nyugi, nem akarlak feleségül venni, értem és elfogadom, hogy még nem akarsz feladni a függetlenségedet. Tartsd fenn a lakásod, menj haza, amikor csak ahhoz van kedved, de vettem egy kutyaágyat Blökinék.

– Mit csináltál?

– Nélküle úgysem költöznél sehova.

– Vele sem költözöm sehova! – Zsófi mostanra kifejezetten kellemetlenül érezte magát.

– Szívem, nem úgy gondoltam! Nem kell, hogy átcuccolj, csak legyen nálam fogkeféd meg pizsid. Oké? Arra az esetre, ha úgy éreznéd, még maradnál – megfogta Zsófi kezét, és szinte kényszerítette, hogy a lány ránézzen. De Zsófi nem akart rápillantani. Utálta ezt a beszélgetést.

– Ezért volt ez az egész?

– Mi volt ezért?

– Az utazás. Hogy úgy érezzem, tartozom neked? Hogy kényelmetlen legyen visszautasítanom?

– Mi a fenéről beszélsz? Ez csak egy kulcs.

– Egy kulcs a lakásodhoz! Meg egy kutyaágy a kutyámnak! Mi lesz a következő? Egy dolgozószobából átalakított gyerekszoba? Vagy egy közös

bankszámlaszám?

– Jézusom, Zsófi! Neked mi az isten bajod van? Csak annyiról van szó, hogy szeretek veled lenni, érted? Utálom, hogy ennyi idő elteltével is előre meg kell állapodnunk egy randi időpontban.

– Ez nem fair, Márk, te is tudod! Rengeteg időt töltesz nálam! – hevesen vette a levegőt, azt érezte, hogy csapdába esett, és meg kell védenie magát.

– Igen, de csak akkor, amikor te úgy akarod! Felnőttek vagyunk, a szentségit, nem randizgató tinik!

Egy légiutas-kísérő megállt mellettük és megkérte őket, hogy halkabban folytassák. Zsófi elszégyellte magát. Hogy hozhatta Márk ilyen lehetetlen helyzetbe?

– Most örülsz? Mindenki minket néz...

– Ne háráts! És ne csináld ezt, kérlek!

– Te pedig ne állíts döntés elé!

– Miféle döntés elé? Nem adtam semmilyen ultimátumot, csak egy kedves gesztus volt az egész. Tudod, akik szeretik egymást így szokták csinálni. Ez a kapcsolatok normális evolúciója.

– Én soha nem mondtam, hogy többet akarnék attól, mint ami köztünk van. Miért nem tudod elfogadni, hogy tőlem ennyit várhatsz? Elmondtam neked egészen az elején, és te egyetértettél. Nem csaptalak be, nem gondoltam meg magam, betartom azt, amiben megállapodtunk – úgy vélte bölcsebb, ha védekezik, nem akart olyat mondani, amit később

talán megbánna. Fontos volt neki Márk, jól érezte magát vele. Próbált magára erőtetni egy mosolyt. – Mi ezzel a baj?

– Ha tényleg nem érted, akkor kár is beszélni róla. Látnod kéne magad. Olyan görcsösen ragaszkodsz a függetlenségedhez, mint semmi máshoz az életben.

– Mert még korainak érzem, hogy összeköltözzünk? Csak várjunk még vele, rendben? Így én sem zavarlak, amikor nincs kedved hozzám, és én is nyugodtan írhatok, ha úgy van, akár éjjel is – szeretne volna elhíttetni Márkkal, hogy csak az időzítéssel van baj, de igazából az összeköltözésnek a pusztá gondolatától is elszörnyedt. Izzadni kezdett a tenyere, és tudta, ha most nem egy repülőn ülnének, ott is hagyná a férfit, elszökne ebből a borzalmas helyzetből és inkább másnap hívná fel telefonon, aztán találkozónának és kibékülnének.

– Ha hallanád is, amit mondasz, talán éreznéd, mennyire gáz ez az egész. Jézusom, Zsófi, nincs itt a világvége, még csak eljegyezni sem akartalak. De tudod, mit? Felfogtam! – csalódottan sóhajtott, és amikor Zsófi a keze után nyúlt, határozottan elhúzta. Kibámult az ablakon, és a repülőút hátralévő részében már nem beszéltek.

***

Később, a kocsiban is mintha megfagyott volna a

levegő. Márk szemmel láthatóan csak az útra koncentrált, Zsófi pedig nem tudta, mit mondjon. Egyszerre volt felháborodott és érzett lelkiismeretfurdalást. Soha nem rejtette véka alá, mit gondolt a kapcsolatok dinamikájáról. Már az elején világosan elmondta Márknak, hogy ő nem vágyik családra. Nem akar mástól függeni, alkalmazkodni valakihez vagy magyarázkodni bármi miatt. Úgy tűnt, a férfi megértette ezt. Sőt, mint minden pasi, eleinte kifejezetten élvezte is, hogy Zsófinak nem voltak elvárásai. Találkoztak, szexeltek, jól érezték magukat a másik társaságában, aztán mindenki ment szépen a saját otthonába. Most mégis meg volt bántva. Nem is próbálta titkolni.

Ahogy Zsófi a kormányt tartó kezeit nézte, elérzékenyült. Szerette, ahogyan ezek a kezek a testét simogatták, vagy ahogyan Blökivel bántak. Tényleg odavolt Márkéért. Szórakoztatta, felizgatta, hasonlóképpen gondolkodtak és egyformán szenvedélyesek voltak. Az első perctől kezdve kívánták egymást, nagyon jól működött köztük a szex. Szerette, ahogyan a barátnőihez viszonyult: ahogy csipkelődött Vikivel, vagy mindig megneveltette Karola kislányát, Bibit, és szerette azt is, ahogyan szót értett az apjával. Az anyja egyenesen imádta a férfit. Már rögtön az elején a szívébe zárta. Mióta Márk megjelent az életében, végre az anyja is békén hagyta. *A fenébe is, olyan jól alakult minden!* – gondolta, miközben szótlánul bámult kifelé az autó ablakán. Már a bel-

városban jártak, de még mindig nem szóltak egymáshoz egy szót sem. A némaság bántón vágta ketté köztük az utasteret. Mintha két idegen ült volna a kocsiban. Szeretett volna mondani valami kedveset, de nem tudta, mi legyen az, így inkább hallgatott. Ahogyan Márk is. Az a Márk, aki mindig megtalálta a helyzethez illő szavakat.

Végtelenül hosszúnak tűnt az út, mire végre befordultak a kőrisekkel szegélyezett kis utcába, és az autó megállt a társasház előtt. A levegőt megtöltötte a kapura futtatott lilaakác édes illata. Márk kivette a lány bőröndjét a csomagtartóból, és továbbra is szótlanul követte őt az első emeletre. Az ajtóban azonban megállt, fájdalmasan Zsófia mosolygott és megölelte.

– Be sem jössz? – kérdezte a lány.

– Majd akkor hívj, ha készen állsz elfogadni azt is, ami nekem fontos – simított ki egy tincset Zsófi arcából, majd megfordult és határozott léptekkel elindult lefelé a lépcsőn. Az arca pontosan elárulta, hogy komolyan gondolta, amit mond.

2. fejezet

Az utcáról egyre erősebben beszűrődő zírénahang hirtelen vetett véget Zsófi zavaros álmának. A következő pillanatban már tisztán kivehetően hallotta a ház előtt elhaladó autók motorzúgását, és a szomszédba nemrégén beköltözött fiatal pár kisbabájának türelmetlen sírását.

– Baszki! – adott hangot csalódottságának, amikor rádöbbsent, hogy vasárnap van. Kipattant az ágyából és igyekezett megtalálni a mobilját a szobában szerteszét heverő holmijai között. Ekkor meghallotta a Pasaréti téren álló Szent Antal templom harangját. – A francba, dél van! – hagyták el a száját az indulatos szavak. – A fenébe! – káromkodott ismét, amikor elvágódott a lába alatt a parkettán megcsúszó türkiz mintás szőnyegben. Összenyalábolta a földre dobott ruháit, felkapta a túsarkúját, a flitteres ridiküljét és igyekezett minél előbb rendet varázsolni. Aztán gyorsan letusolt, megmosta a haját és vizesen összetekerte a tarkóján. Fogat mosott és tiszta ruhába bújt. *Már csak a fejfájásommal kellene kezdeni valamit* – gondolta, és idegesen kutatótt a gyógyszeres dobozban, mikor megszólalt a csengő. – Baszki! – morogta maga elé, és elindult kinyitni az ajtót.

– Már nagyon hiányoztál, szívem! – édesanyja széles mosollyal állt a küszöbön. – Apád nem tudott velem jönni sajnos, de milliószor ölel – csak úgy záporoztak belőle a szavak, ahogy kikerülve a lányt, a konyhába sietett. – Készítettem nektek hortobágyi húsos palacsintát és rántott csirkemellet hercegnő burgonyával, úgyhogy ráérsz a főzéssel szerdáig – és már nyitotta is ki a hűtőt, hogy eltegye az ételt. Ahogy becsukta az üres hűtő ajtaját és körbenézett a lakásban, kényelmetlen érzés töltötte el. A lánya általában pedáns rendet tartott az otthonában, most mégis hagyott „némi” kívánnivalót maga után a látvány. A redőny még le volt húzva, a növények kókadoztak a sötét, meleg nappaliban, a mosogató meg telis-tele volt szennyes edénnyel.

– Márk nincs itt? – szegezte a kérdést az ajtófélfának támaszkodó lányának, miközben legbelül remélte, hogy hogy nem azt a választ fogja hallani, amit előre sejtett.

– Nincs – válaszolta a lány. – Szakítottunk.

Nem sokkal később egy-egy csésze jegesteával és egy tányér zabkeksszel ültek le a kis, virágos erkélyen helyet kapó asztalka két oldalán egymással szemközt.

– Mi történt, drágám? Akarsz beszélni róla? – az anyja arcán aggodalom ült. – Lehet, hogy csak egy kis időre van szükségetek. Márk odavan érted. Csak úgy ragyog a szeme, amikor rád néz – az asztalon

átnyúlva gyengéden megfogta lánya kezét. – Biztosan megoldódik.

– Vége van anya – a lány hangjából hallatszott, hogy ez végleges.

– Elhagytad őt, igaz? – nem is várt választ, tudta, hogy így történt. – Zsófi, ezt így nem lehet, nem hagyhatsz faképnél mindenkit! Ez a fiú jó volt hozzád, igazán jó – húzta vissza a kezét az anyja, és idegesen babrálni kezdett az ujjjaival.

– Anya! Ne kezdjük el ezt megint, kérlek! Nem minden az, aminek látszik.

– Megcsalt vagy megbántott? Durva volt veled?

– Nem, dehogy volt!

– Akkor? Nem kell mindennek tökéletesnek lennie a boldogsághoz.

– Nem erről van szó.

– Hát miről?

– Úgysem értenéd – húzódtak szomorú mosolyra Zsófi ajkai.

– Azért csak próbáljuk meg, hátha mégis. Magyarázd el!

– Nem tudom – matatott a lány zavartan a fülbevalójával.

– Mi az, hogy nem tudod? Te dobtad ki, nem igaz? Megint elhagytad azt, aki szeretett. Mert szeretett, ezt te is tudod. Mondd, mi volt a baj vele?

– Hagyd ezt anya, kérlek! Ne szekálj már! – kibámult a begóniákkal tarkított korlát fölött és azt kívánta, bárcsak ne kellene most itt lennie. Legszíve-

sebben kiment volna a Margitszigetre futni, hogy kiszellőztesse a fejét, vagy feltekert volna az Erzsébet kilátóhoz, csak hogy ne kelljen megint ezt hallgatnia. A másnaposság persze azonnal emlékeztette rá, hogy ez nem is menne olyan egyszerűen. A feje majd szétszakadt, a gyomra émelygett.

– Csak hét hónapig tartott, nem nagy ügy – mondta kis szünet után.

– Kicsim! Huszonhét éve, amikor először meglátam a gyönyörű arcocskádat, és belenéztem a kis gombszemeidbe, rögtön tudtam, hogy a te boldogságod jelenti az én boldogságomat is. Miért teszed ezt magaddal? Az élet értelme a gyermek. Férjhez kellene menned és egy csodálatos kislányt vagy kislányfiút szülnöd! Elvesztegeted az idődet – tette hozzá, újra megfogva a lánya kezét.

Miközben mindezt elmondta, fokozatosan megváltozott a tekintete. Az aggodalmat felváltotta a csalódottság. Zsófi tudta, hogy fájdalmat okoz az anyjának, de ha egyszer ő nem ilyen! Neki jó volt így. Nem vágyott a szőke hercegre fehér lovon, a legtöbb lánnyal ellentétben nem tervezgette kislánykora óta a hét határra szóló esküvőjét királylány ruhában, és egyáltalán nem volt felkészülve egy reggeltől-estig kivörösödött fejjel ordító babára.

Kielégítette az élete. Szerette a munkáját, mi több, imádott írni. Bármilyen megtörténhetett a keze alatt formálódó történetek lapjain. A könyveiben mindig minden az ő akarata szerint alakult. Aho-

gyan az életében is. És ez így volt jól. Független nő volt. Akármit megtehetett, akárhová eljuthatott. Szórakozhatott a hét minden napján, éjszakánként mindig más pasival bújhatott ágyba, ha úgy tartotta kedve, és másnap szépen elküldhette. Élte az életét, méghozzá gondtalanul. A saját szabályai szerint. Márk is csak olyan volt, mint a többi. Pont ugyanolyan idiótán kezdett viselkedni. Kinek hiányzott ez? A legújabb könyvének a főszereplője Love egy igazi szinglikirálynő volt! Járt a világot. Egzotikus helyekre utazott és szenvedélyesen szexelt mindenkivel, aki csak felizgatta. Az ő élete is jó, kielégítette őt. Így volt minden rendben. Ő boldognak érezte magát. Hogy mondja ezt el a szüleinek úgy, hogy ők is értsék? *40 éve alkotnak egy párt. Szinte biztos, hogy nem voltak senkivel együtt, mielőtt megismerkedtek. Jézusom!!! Ez örület.* – gondolta.

– Jól vagyok anya – válaszolt mosolyogva, és megszorította az anyja kezét. – Tényleg.

Az anyja maradt még egy ideig, beszélgettek Amerikáról, Márkról, de leginkább a könyvről, amin Zsófi éppen dolgozott, aztán elbúcsúztak egymástól. A lány lekísérte őt az utcára, majd felpattant a biciklijére, hogy elinduljon a János-hegy irányába. Amikor visszafordult, hogy integessen, még hallotta, amint az anyja arra kéri, ígérje meg, hogy átgondolja, hogy visszafogadja Márkot.

– Az a fényképkeret jól mutatott volna a nappali polcán... – morogta az anyja maga elé, miközben

megfordult, és elindult, de ezt Zsófi már nem hallotta.

Szomorúnak tűnt. Zsófi nyelt egy nagyot, beharapta az alsó ajkát, de úgy tett, mintha nem hallotta volna. Csak integetett, és a következő pillanatban a gondolatai már messze jártak. A halántéka lüktetett, szinte még zúgott a füle az előző éjszakai buliban dübörgő zenétől. Ráadásul szomjas volt, nagyon szomjas. Égette a pokol tüze. Hetes fokozatba kapcsolta a váltót, hadd égjen a zsír! Egy pillanatra Márk jutott az eszébe. Vajon mit csinál éppen? Öszszeszorult a toroka. Nem töltötte el jó érzéssel, hogy vele is szakított, de nem akart lelkiismeret-furdalást érezni miatta. Nem ígért neki semmit. Aztán elhessegette a gondolatot, elindította kedvenc biciklis zeneválogatását a telefonján, és már tekert is teljes erővel az „Eye of the tiger” ritmusára.

***

– Te tiszta hülye vagy! – forgatta a szemeit hitetlenkedve Karola, amikor délután találkoztak.

– Jó pasi, az biztos, de mégis miért kellene mellette megaszalódnia? – vágott vissza Viki Zsófi helyett. – Annyi szuper szexi alfahím van a hús piacon, egyik ennivalóbb a másiknál, miért kéne élete végéig csirkemellen tengődni? – hogy értetlenkedését fokozza, tágra nyitott szemekkel, a fejét oldalra himbálva grimaszolt.

– Azéééért, mert szereti! – hangzott a kioktató válasza.

– Hahó, hahó, te hallod is, amit beszélsz? „Szeretiii...” – nyafogta Viki kifigurázva barátnője szavait. – Maximum kedveli. Na és? Mit kell ezt ennyire túllihegni? Kedveli majd a következő dögös példányt is, de legalábbis élvezi majd a társaságát. Amíg akarja. És ez a lényeg. Nem kell mindenkinek úgy élnie, mint egy faszom apáca!

– Nem élek úgy, mint egy apáca! – csattant fel Karola. Tudod te egyáltalán, milyen érzés szeretni? Érezni, hogy szeretnek, hogy elfogadnak úgy, ahogy vagy, feltételek nélkül, akkor is, ha éppen nem vagy formában? Mondjuk egy 13 órás vajúadás után, amikor úszol az izzadságban, zsíros a hajad, mert éjjel kettőkor ébredtél fel arra, hogy a magzatvíz mindent beterített, és végül hisztériásan üvöltesz a szülésorvossal, meg a férjeddal, hogy ő tehet mindenről, miközben kidagadnak az erek a nyakadon? Vagy amikor másnaposan hányástól bűzlesz, és halálápadtan könyörögsz, hogy hozzon vizet, és ő csak hozza, csendben? Megsimogat, és azt mondja: „hamarosan jobb lesz kicsim”. Ez baromi jó, tudod? Ez mindennél csodálatosabb!

– Ja, majd ha lesz rá időm, kipróbálom – gúnyolódott tovább Viki ártatlan arcot vágva –, de most megyek, mert este buli van, igaz Zsófi? – állt fel a székről. Rákacsintott a lányra, Karolának dobott egy pusztit, hátradobta loknis, szőke haját és széles

mosollyal az arcán elindult a kijárat felé.

– De most tényleg... – folytatta Karola, ahogy kettesben maradtak. – Mire jó ez? Legalább bunkó volt? Megérdemelte?

Zsófi válasz helyett csak elfordította a tekintetét. Körbenézett. Szerette ezt a helyet, sokszor lehozta a laptopját ide és itt írt. Ismerte a felszolgálókat, a képeket a falakon, szerette, hogy a teraszon ülve madáracsicsergés töri meg Buda déli csendjét, még a fával burkolt falakon itt-ott előforduló repedéseket is szerette. A helyhez tartoztak, csakúgy, mint az ajtó fölötti mandalamintás cégér, amely a bisztró nevét hirdette büszkén: „Puffancs kávézó”.

Bár Viki nem volt éppen spirituális, mégis mindig ő jutott az eszébe a tábláról. Viki, a kis gömbhal, pont úgy szívta fel magát, akár egy puffancs, amikor úgy érezte, hogy meg kell védenie valamelyiküket. Most éppen őt.

– Szóval megint a régi lemez. Túl jó volt hozzád, túl kedves? „Szegény lány”..., túlságosan is a tenyerrén hordott? Zsófi! Térj már észre!

– Nem tehetek róla! Kitalálta, hogy lakjak nála. Jézusmáriám! Hogy talál ki ilyet valaki?

– A normális emberek általában így csinálják, tudod? Szerelembe esnek, összeköltöznek, aztán eljegyzik egymást, összeházasodnak és gyerekeket szeretnének. Egymástól. Biztonságra vágynak és megpróbálják ezt meg is adni egymásnak.

– De nekem ez nem megy! Megfulladok! Én... én nem tudom feladni az életemet.

– Senki sem kéri, hogy add fel az életed. Csak adj magadból annak, akit szeretsz. Oszd meg vele.

– Bárcsak ilyen könnyű lenne! Sokszor eljátszom a gondolattal, hogy mi lenne, ha... Anyám is folyton nyaggat. Hidd el, próbáltam. Próbáltam, de egyszerűen nem megy. Olyan ez, mint az aquafóbiám. Nem tudok tenni ellene.

– Szereted, nem igaz? – kérdezte Karola megenyhülve. Beletúrt vörös hajába és sóhajtott egy nagyot.

– Jól éreztem vele magam. Nem nagy ügy. Hallottad, nem? Este buli van – nézett sejtelmesen a barátjánőjére, és kacéran mosolygott a pultnál álló sármos, atlétatermetű férfira.

3. fejezet

Sűrűn esett a májusi eső, az ablaktörők vadul cikáztak a szélvédőn. Zsófi örült, hogy ebben a kései órában már nem volt olyan erős a budai forgalom. A Szilágyi Erzsébet fasoron az összes lámpa zölden világított. *Ez aztán a flow!* – gondolta, és remélte, hogy még időben odaér a bár megnyitójára. Viki agyonszekálta, hogy ne merjen elkésni. *Az most nem volna jó, mert Viki rettenetesen ki tud akadni, ha épp hisztis kedvében van.* 15 éves koruk óta voltak barátnők. Egy osztályba kerültek a gimiben, és már az első héten összebarátkoztak, amikor az egyik szünetben a kissé molett, szemüveges lányra sírva találtak a WC-ben. Az anyja elfelejtette a születését. Zsófi nem tudta, mit mondjon, borzasztóan sajnálta. Karola viszont beszólt valami vicceset, amire azóta egyikük sem emlékszik már. Csak a véget érni nem akaró nevetésükre. Vissza sem mentek a terembe, elbliccelték a két utolsó órát, amiért mind a hárman beírást kaptak.

Onnantól szinte elválaszthatatlanok voltak, mindent együtt csináltak. A második évben Karola és Zsófi összepóroltak egy szép kis összeget, és karácsonyra meglepték a lányt egy menő szemüvegkezzel, ami nagyon elegáns megjelenést kölcsönzött

Viki arcának, kiemelve élénkbarna, őzike szemeit. Ők voltak a Dream Team, a menő hármas. Együtt lógtak az órákról, együtt cigiztek az iskolai mosdóban, együtt pasiztak, és együtt mulattak minden pénteken és szombaton. Később is együtt nevettek és együtt sírtak. Vikire, bár mocskos volt a szája és a viselkedését tekintve sem volt az a kimondott úri hölgy, mindenben lehet számítani. Ő volt az, aki az iskolai úszásórán tajtékozva közölte az úszásoktatóval, amikor az magából kikelve szidalmazta Zsófit, amiért nem volt hajlandó beugrani a vízbe, hogy álljon le, nem mindenki „kurva vízi bálna”. A fili-gránnak nem éppen nevezhető oktató persze magára vette a jelzőt, így Viki aznap egy igazgatói intővel tért haza.

– Megérte – mondta később –, most legalább valaki helyre tette azt a lusta picsát. Láttátok milyen vörös lett?

Az emlék mosolyt csalt Zsófi arcára.

Karola mindig csendes volt, jól tanult és folyton a nagy Ő-ről álmodozott. Három évvel ezelőtt aztán feleségül ment Tamáshoz, most kétéves a kis Bimborka, és már a második baba is úton van. Hatalmas buli volt az esküvőjükön. Minden – vagy Zsófi szerint majdnem minden – lány ilyenről álmodik. 150 fős násznép, zenekar, rohangáló gyereksereg, pezsgő és tánc! Karola csak úgy sugárzott. *Igen, jót buliztunk* – emlékezett vissza, miközben kitette az indexet, hogy megelőzze az előtte haladó fehér For-

dot. Épp, hogy átfért, a lámpa máris pirosra váltott mögötte.

Eszébe jutott az a srác. Talán Dávidnak hívták... Már a szertartáson flörtölni kezdtek egymással. Szenvedélyes egyéjszakás kaland lett a dologból. Most is beleborzongott az emlékébe. Aztán bevillant a kép, milyen boldogok és büszkék voltak Karola szülei. Az anyukája örömeiben csak úgy zokogott a szertartás alatt, teljesen elkenődött a sminkje. Zsófi anyjának is fátyolos volt a tekintete. Hallotta, amint odasúgja az apjának: „Remélem, megérjük még a kis Virágszálad esküvőjét is. Annyira szeretném boldognak látni!”. Kislánykora óta kis Virágszálának hívja az apja. Magas, sportos, széles vállú férfi. Igazán jóképű. Viki mindig azzal húzta, hogy ha elválnának az anyjával, ő tuti rárepülne. Amikor Zsófi még picit volt, az apja folyton felemelte és táncolt vele, pörgette-forgatta. Olyankor mindig úgy érezte, mintha királylány lenne. Az apja szeme pedig tündökölt a szeretettől, ahogy ránézett. *Drága Apukám...* – gondolt most rá a lány – *holnap meglátogatlak benneteket.* Erről megint Márk jutott az eszébe egy kis lelkiismeret-furdalás kíséretében, amiért ritkán megy át a szüleihez.

A jelzőlámpa sárgára váltott a kereszteződésnél, így Zsófi rátaposott a gázra, hogy még a piros jelzés előtt átérjen rajta. *Anyá nyilván elmondta már neki a hírt* – folytatta a gondolatmenetet, ám tovább nem jutott, mert a következő pillanatban hatalmas, fül-

siketítő fémes csattanást hallott, a szélvédője be-
robbant, és egy szilánk eltalálta a vállát. Egy pilla-
natig még érezte az arcán a hideg esőcseppeket,
majd átfutott az agyán, hogy mennyire szereti az
Abba Mamma Mia!-jának a kocsi hangszórójából
éppen felzendülő refrénjét, aztán olyan éles fájdal-
lom hasított az oldalába, amelyet még sosem érzett,
végül elsötétült körülötte minden.

***

*Mi ez? Sziréna? Nem látom, de mintha szirénát
hallanék... Borzalmasan hangos. Megsüketülök, ha
nem hagyja abba. Jézusom, ez a fájdalom! Iszonyú!...*

*Mi a szar ez? Víz hullik az arcomba, fázom és ret-
tenetesen fáj mindenem...*

***

*....Mi lehet ez a folytonos zaj? Ütemes, gépi hang:
Bííp-bííp-bííp. Ez meg? Anya? Sír...? Miért sír? És
apa. Azt mondja: „Nem! Ez nem lehet!” Miért van
ilyen sötét? Úristen! Nem tudom kinyitni a szemei-
met. Mi a...? Baszki! Próbálok teljes erőmből, de
nem engedelmeskednek. Szeretném felemelni a ke-
zemet, megfogni az arcom, de nem mozdul. A lába-
im sem! Ne! Ez nem lehet...! Mi a picsa ez a hang?*